# Pregaria.cat

**Entrada**

## Cafè de Cinc Finestres

Rambla avall, a prop del port en una cantonada del carrer de "la Marina" hi ha el Cafè de les Cinc Finestres. Fa molts i molts anys que hi és, i sembla que el temps no ha passat, les tauletes de marbre blanc... tot com sempre.

El Gerard, que acaba d'arribar de Malàisia, després de tres anys de rodar pel món, avui es troba amb el Pau, amic de tota la vida. El Pau no s'ha mogut pràcticament de la seva ciutat. Els dos passen dels 30. La vida del Gerard ha estat plena de viatges, amistats i amors de tota mena. La vida del Pau fins ara quieta i monòtona, un èxit econòmicament, però no tant afectivament.

Porten potser hora i mitja d'explicacions, cafès i converses directes, amb franquesa. En tenien moltes ganes i sempre s'han valorat com uns amics d'aquells de tota la vida per molt que durant temporades no s'han dit res ni han sabut res l'un de l'altre.

*-Vaig fer molts diners comprant i venent. He vist tota classe de gent. He rebut anònims... però sempre me n'he sortit, gràcies a la bona sort i el rostre que veia a la nit en els moments més durs.*
*- Gerard, això t'ho has de fer mirar, no és normal. Si vols tinc un amic psiquiatre que....*
*- Deixa't d'històries. Segur que els psiquiatres hi trobaran moltes explicacions que no me les diran, evidentment, fins que jo mateix sigui capaç d'expressar-ho. Prou que ho sé, com tantes teories com vulguis sobre somnis, presències i energies que des de mil racons de l'univers et condicionen o t'alliberen... Creu-me ho sé.*

*Aquell rostre no el veia com ara et veig a tu. Aquell rostre no tenia figura. Mai em va dir res. Només mirava, tot estava en els seus ulls. Uns ulls sense dimensió de cap mena, sense color, ni pupiles. Em sentia mirat amb una tendresa molt especial. Ni estava adormit, ni despert, era com en una altra dimensió. Quan l'endemà em desvetllava jo estava nou, era diferent, havia emergit el millor de mi, i sabia que havia d'agafar els trastos i marxar el més aviat possible. No t'ho creuràs, però ja em coneixes i saps que més aviat sóc poc donat a esoterismes i tècniques d'autoajuda..... Mai he fet una reflexió metafísica sobre aquest fet. És un àngel? És el meu pare? És el destí? És Déu?... que sé jo!, però cada mirada ha estat un canvi, una renovació, un encert i un "que segueixi la vida que val la pena".....*
*Escolta, Pau, tu que en penses ?*

*- Et conec, i sé que el que dius és cert. En el món no tot està escrit ni viscut, per molt que diguin. Sempre hi ha realitats sorprenents. De fet la mirada aquesta sembla que sempre t'ha ajudat. És una bona mirada, que remou, adverteix i et dóna força.... No sóc capaç de dir res més, pot ser que siguis tu mateix, el teu subconscient, pot ser un àngel - ara hi ha gent que els hi té molta fe - pot ser un avantpassat, o potser Déu.*

S'ha fet tard. El cafè és a punt de tancar i els dos amics surten a escampar una mica la boira. Caminar a aquelles hores pels carrers buits comunica una sensació especial.

Quan al cap de dos anys es van tornar a trobar, la primera pregunta va ser sobre el misteriós rostre que veia el Gerard. No l'havia vist més.

*Estic segur que vaig voler controlar-lo, ... i ell, sigui qui sigui, o sigui jo mateix, es va amagar definitivament. No sé... he pensat que les coses més importants de la nostra vida no les podem controlar. Controlar-ho tot és un afany impossible. Ara em sento més sol de tant tocar de peus a terra. Voldria tornar a creure amb els Reis d'Orient, amb els misteris ocults ... però ja no m'és possible.*

*De tant realisme em faig pena a mi mateix. Enyoro un món coexistent amb el nostre ple de poesia, d'aventura, de misteri i d'enigmes per anar desxifrant. El materialisme m'està assecant. Necessito creure!!!*

(Oh, si hi hagués algú que us parlés sincerament de Déu..bons amics)

Jesús Renau sj.